

Ankara Sokaklarında Sensizlik

– Mustafa Kara · 17 Temmuz 2014

Bazen gitmek gerekir diyerek Fethiye'den çıktım yola
Yüreğimde ne var ise bıraktım giderken sana
Senden kilometrelerce uzaklaştığımı sanmışım oysa
Ne yazık ki gitmeler de çare değilmiş.
Ne kadar uzaklaştıysam tüm yollar yüreğine çıktı,
Gittikçe tekrar sana geleceğim
Çok yalnızım Ankara sokaklarında...

Sensizliğe, hasretine özlemlerine alışamam da
Yokluğunda alıştım gözyaşı dökmeye
Yine ağlama zamanı şimdi
Gözyaşlarım ıslatırken kirpiklerimi
Gecenin alaca karanlığında karışsın diye haziran yağmurlarına
Attım kendimi Ankara sokaklarına...

Yürüyorum yağmur altında
Düşen her yağmur damlası ruhumu okşuyor
Saçlarımdan tenime süzülüyor
Sanki tüm vücudumu sen sarmışsın
Yanı başımda hayalin beni takip ediyor
Sokaklar bomboş,
Sabahın habercisi horozlar çoktan ötmeye başlamış
Mis gibi simit kokusu geliyor fırından
Bense ellerim ceplerimde
Çaresiz serseri gibi yürüyorum Ankara sokaklarında...

Hangi yöne gideceğimi bilmiyorum
Ayaklarım yorgun, bedenim kırgın
Gözlerimden uyku akmasına inat
Geceye inat
Hayata inat
Kim bilir bu saatte aklında bile değilim
Sana inat
Hayallerimi yükledim sırtıma
Sağanak yağmurun altında

Hayalin yanı başımda seni düşünerek
Sensiz yürüyorum Ankara sokaklarında...

Yağmur şiddetini artırdıkça düşünüyorum seni düşlüyorum
Takatim kalmadı ayaklarım yürümez oldu
Girdiğim sokakta hala gece lambaları yanıyor
Hiç bir hareket yok buraya sabah olmamış
Köşe başında koca bir çınar ağacı tüm iştihamı ile beni çağırıyor
Oturup gövdesine sırtımı yaslayarak
Başımı iki elimin arasına alıp sigaramdan derin bir nefes çekiyorum
Adeta seni içime çeker gibi
Aklımdasın ya! Başım her zaman ki gibi önde
Sigara dumanı gözlerimi yakıyor
Sen hayalimdesin
Bu saatte bu yükü, sensizliği kaldıramıyorum
Ve
Gözyaşlarım yağmura karışırken
Avuçlarıma sen diye dökülüyor Ankara sokaklarında...

Gitmeler de çare değilmiş çok özledim seni
Gücüm yeter mi bilmiyorum
Dayanabilir miyim sence?
Her an hayalini gözlerimin önünde tutup
Yokluğunda sanki yanımdaymışsın gibi
Hissederek, ten kokunu alarak
Bir günü daha bitirebilir miyim?
Çaresizce sensiz Ankara sokaklarında...

Sensizliğe, çaresizliğe ve yokluğuna alışamadım
Alıştım ama sen yanımda yokken varmışsın gibi davranmaya
Alıştım hayatımda ki yaşam denilen sahnede
Yalandan da olsa mutluluk oyunu oynamaya.
Perde bugün de yeniden açılacak
Aynı oyun tekrar edecek sil baştan
Yokluğuna yine isyan edeceğim
Sen sevgimin büyüklüğünü özlemimi anlamayacaksın
Neden isyan ettiğimi bilmeyeceksin
Çünkü sen! Mutluluk oyunundasın!
Şu an kilometrelerce uzaksın bana

Ve ben çaresizce dolaşıyorum sensiz Ankara sokaklarında...

Çok uzakta olsam da senden korkma sakın
Zifiri karanlıklarda pencerede yıldız gibi parlayacağım
Beni yalnızım da zannetme
Alıp verdiğin nefes gibi seninleyim
Gölgen gibi takipte
Canında can'ım...
Seni unutmuyum sandın?
Nasıl unutturum?
Adını yazıyorum her köşe başına Ankara sokaklarında...

//Eğer gitmeler çare olsaydı, şunu bil ki unutursam seni gönlümün bir tek eşi ölüm bana yar olsun...//

Mustafa KARAAHMETOĞLU
Ankara, 28.06.2016

Şiirime nefesi ile can veren sevgili kardeşim Nurefşan'a çok teşekkür ederim.